

HARIJS OZOLS

MĀTEI

Caur ābelēm baltām kā rasa
Es steidzu dzīvi sev celt,
Es apstājos un reizēm klūpu,
Bet tālumā kāds mani sauc:

„Celies, es esmu ar tevi!
Celies, es esmu tepat!
Kaut nejutī plecu manu,
Es būšu ar tevi tāpat.”

Caur dzīpariem ievijas sudrabs,
Kļūst atmiņas, cerības, sals,
Bet neapturama un dzidra
Caur mūžu skan viena balss.

Un laikam jau tā tam ir jābūt,
Un laikam jau mūžam tā būs,
Ka, pienākot negaisa laikam,
Tik tava balss sirdī man kūst.

Viens noguris glāsts kaut kur maldās,
Kāda aizmirsta asara žūst,
Es rokas tavas kā zvaigznes
Uz pleciem sev nolikšu, māt.

GABALIŅŠ NO SIRDS

Nokrīt ledus gabaliņš pie sirds,
Kas no tāliem ledājiem bij' šķirts,
Nokrīt tieši blakus, blakus tai -
Sirdij karstai, kvēli ziedošai.

Nebīsties un plaukstā pacel to -
Caurspīdīgi auksti kūstošo,
Jo tev plaukstā ir ne tikai sirds,
Bet kāds atstumtais, kurš līdzās mirdz.

Atkūst sirds, atkūst sirds,
Un kāds gabaliņš, kurš līdzās mirdz.
Pielīst sirds, saplūst sirds,
Ar to gabaliņu, kurš bij' šķirts.

Satikt to, tik ļoti ilgoto,
Reizē auksto, reizē svelmaino -
Tikai tā var saprast, kas ir viņš, -
Sirdij tuvais ledus gabaliņš.

Bet šī dziesmiņa, kas lēni rit
Mūsu abu sirdīs plaukstas sit,
Vieglāk sekot ir gan tev, gan man
Mūsu sirdīm, kas tik gaiši skan.

PALIEC

Kāds pienāk klāt un uzliek roku,
Kāds klusi nerunā neko,
Vien atmiņas vēl paver logu
Un cieši mani uzlūko.

Es nelūdzu, lai nāk kāds žēlot,
Man pašam ir ko nožēlot.
Es iešu tālāk tumsai melot,
Es iešu mīlestību lūgt.

Paliec pie manis, paliec tā, lai krīt
Visspožākās zvaigznes, vēlot mums labrīt.
Paliec pie manis, paliec, kaut jāiet drīz,
Šī nakts mums vienalga nezudīs.

Vai kritīs dienas sapņu jūrās,
Vai pietiks spēka tālāk iet,
Bet, kamēr manī ilgas, kurās,
Es iešu mūsu mūžus siet.

TIKŠANĀS

Vai tevi satikt var rīt,
Kad pilsētās gaismas krīt,
Un pateikt, ka vienīgi tevi
Es gaidīšu pāmākam.

Ja satiksi mani vēl rīt,
Kad pļavās smaržas krīt,
Es neteikšu tev neko,
Lai nebūtu jāmelo.

Tikšanās kā viegls vārds
Atlido, kad viss jau sākts.
Tikšanās tik ilga būs,
Kamēr zvaigznes pielūgs mūs.

Tik ilgi gaidīts jau rīts,
Kad nogurst pat ēnas un spīts,
Bet atteikties nespēju es
No tevis un dvēseles.
Es būšu, vienalga lai kas,
Pie tevis, kad sauli zags,
Jo atteikties nespēju es
No tevis un dvēseles.

VĀJAG IEMESLU VIENU

Vajag iemeslu vienu,
Lai pateiktu - piedod un nāc!
Vajag iemeslu vienu,
Lai pateiktu - paliec tāds!

Vajag iemeslu vienu,
Lai pret klinti sasistos nakts.
Vajag iemeslu vienu,
Lai ienākot gaidītu kāds.

Tik to vienu, tikai vienu,
Kaut pret to ir daudz,
Tikai vienu - tevi vienu,
Kāds no tālēm sauc.

Vajag iemeslu vienu,
Lai izkustu parafīns balts.
Vajag iemeslu vienu,
Lai nekļūtu viss pārāk salds.

Vajag iemeslu vienu,
Lai pie manis piekļautos tu.
Vajag iemeslu vienu,
Lai tevi es neatdotu.

Vajag iemeslu vienu,
Lai atnāktu tad, kad tu sauc.
Vajag iemeslu vienu,
Lai nebūtu otra par daudz.

Vajag iemeslu vienu,
Lai tevi es prom nelaistu.
Vajag iemeslu vienu,
Lai tā arī paliktu.

MĪLESTĪBA VIENA

Kailām kājām pa peļķēm,
Kur stiklu slēpj smilts,
Kailām plaukstām un seju
Pār kuru liktenis vilkts,
Iet vārga un trausla,
Bez vārdiem un balss,
Garām gadsimtu mūriem,
Kur dzīst vētras un sals.

Mīlestība vientuļa klīst,
Mīlestība slēpjas, kur līst,
Mīlestība iekšā grib iet
Tajās durvīs, kuras ir ciet.

Klauvē bikli pie logiem,
Pie dvēseles sit,
Viena gurusi mīla
Pie kājām tev krīt.
Pasniedz roku, lai jūt,
Ka ir pienācis laiks,
Sajust to, ka ir tevī
Kaut kas svarīgs un skaists.

NO VIENAS PUSES PIE OTRAS

No vienas puses pie otras
Šī dzīve nemanot skrien,
No manis tā paiet tālāk,
Pie tevis tuvāk iet.

Ir viena puse, kas klusē,
Kad otra zibeni dedz.
Es ielavos tavā pusē,
Lai mana puse to redz,

Tā tas iet, kad nelaikā dziesmu dzied,
Tā tas iet, kad nezini, kur lai iet.

Es negribu paiet garām,
Tai otrai, kas domāta man.
Es negribu pajauties varām,
Kas maldinot blakus skan.

Un tāpēc jau esmu es otra, -
Tā pusīte, kurai ir lemts
No dziļākām debesu dzelmēm
Tev pateikt, kas balts ir, kas melns.

ES NEVĒLOS

Es nevēlos palikt viena,
Kas pasauli auklē un tur.
Es nevēlos būt par balstu,
Kad visi aiziet kaut kur.

Es nevēlos būt virs zemes,
Kad zinu, ka tevis tur nav.
Es nevēlos palikt par svēto,
Ja tev blakus svēto nav.

Es vēlos tik vienu šai pasaulē skaļā, -
Lai atrod kāds mani un teic:
- Lai dzīst visas brūces, kas cirstas karā,
Lai šķiršanās uzvarēt beidz!

Es nevēlos, lai mirst gulbji,
Kad ledus tos gūstā skauj.
Es nevēlos, lai kāds tevi
Uz pusēm kā papīru rauj.

Es nevēlos, lai krīt sniegi,
Kad vasara pārpilna zied.
Es nevēlos, ja vēl citi
Ar tevi saullēktā iet.

VELTĪJUMS

Kādas pilsētas nomaļā ielā,
Kurai nodzēsts pat nosaukums,
Aiz vienstāvu mājas loga
Ir rakstīts šis veltījums.

Tas ceļos no lapas uz lapu,
Tas svītrots un pārrakstīts būs,
Par vienu kvēlošu sirdi,
Pret kuru pat mūžība lūzt.

Nokrīt rasa, nokrīt rīts,
Nokrīt mana saule līdz,
Sakrīt tie pa avotiem,
Mūsu pašu radītiem.

Un tā, lūk, šai istabā vecā,
Kur rakstu un rakstīšu es,
Par tevi un tavām lūpām
Es kaisīšu vizbules.

Tu neesi vientuļš, vai dzirdi?
Es lasu, ko raksti tu,-
Par manu vientuļo sirdi,
Kas nāk, lai mūs vienotu.

DARBA RŪĶU DZIESMA

Kur tik griežos,- jaunas sejas,
Kam nav slinkums, raksta dzejas,
Spriež par dzīvi un par valsti -
Esot beigti visi balsti!

Vienam grūta dzīve villā,
Jo pat suns no rītiem pillā.
Peldot baseinā bez baudas,
Noslēpt nevar, cik tam naudas.

Grūti, grūti darba rūķiem,-
Jāslēpj mīļākās pa ūķiem,
Jāslēpj dokumenti, pase,
Jāmaskē pat melnā kase.

Visi visur atklāj ātri,
Vai tev dzelzs, vai zelta vārti.
Noslēpt nevar it neko,-
Kā lai tālāk saimnieko?

Piespiests oligarhs pie zemes,
Puķītes vairs prieku nenes.
Raud viņš vīlies valstī visā,-
Viss kas sagrābts nu būs d.....ā.

TĀDS NORASOJIS LOGS

Tāds norasojis logs tik gaišā dienā,
Kā vakardienas skumju asarots,
Un skatiens mans kā zelta nagla sienā,
Uz kuras pakārts kaut kas novēlots.

Skan dzidri zvani baznīcā uz kalna,
Es nākšu tavā sirdī Dievu lūgt,
Kaut stindzinoši manī duras salna,
Es atļaušu tam pavasarim būt.

Kas mums padarīs kaut ko?
Mums būs abiem jāliesmo.
Kas man diena, kas man nakts, -
Man tev sevi jāziedo.

Nokavēts - tas nenožīmē zaudēts,
Jo asni akmeņus joprojām šķeļ.
Tas uzraksts tavā kāpņu telpā nodzēsts,
Bet viņa vietā saule spēku smeļ.

Tev visu atdošu, lai citi pušu plīst,
Lai runā, ka man norasojis skats,
Es tevi skaušu tā, lai ziedi vīst,
Ja vajadzēs, tad pārstāšu būt pats.

VIENS VĀRDS

Ej un atrodi vēl vienu sāpi, kas dzied,
Ej un iemāci akmeņiem smiet.
Ej un trauslumā pārvērt to vētru, kas nāk!
Mums jāiet, jo mīla to visu māk.

Ej, caur likteņiem, mūžiem un ticībām ej,
Ej caur adatas aci, bet ej,
Ej un noklausies putnos, kas dzīvību leļ!
Mums jāiet, jo kāds jau aiz stūra smeļ.

Tur mūs jau gaida kāds,
Kuram ir svēts šis vārds,
Kurš vēl to auklēs un cels,
Kad citi to pels.

Vārds, ko izrunā tad, kad sāp sirdis un prāts,
Vārds, kurš balti cerīgiem klāts,
Vārds, kurš zināms, pirms pasaulē dzimis kāds, -
Šis vārds ir debesīs iemests sārts.

VELTĪJUMS GLIEMEZIM

Pakārtā matā trīsuļo rasa.
"Vai esmu es pērle?" tā pasaulei prasa.
"Vai esmu es spoža un gluda pēc skata?
Vai tikšu es kādreiz nost no šī mata?"

Pasaule klusi pasmaida bārdā:
"Tu esi man veldze rītausmā vārgā.
Lai kļūtu par pērli vajadzīgs laiks,
Un ziedotas dzīvības pieskāriens maigs."

* *

Es vakar nopūtu sveci,-
Es atņēmu ugunij sirdi,
Es aizliedzu svecei runāt,
Es ielaidu istabā tumsu.

Cik daudz gan es varu!
Ar vienu kustību, ar acumirkli!
Tādēļ rītnakt, -
Es sakuršu ugunskuru.